

Γνωρίζουσα πόσον ανεξάλειπτοι είναι αἱ ἐντυπώσεις τῆς νεαρᾶς ἡλικίας, ἐσκέφθην ὅτι πολὺ συντελεστικώτερον πρὸς διάδοσιν τοῦ συστήματος τοῦ διδασκάλου μου, συγχρόνως δὲ καὶ συνταγματικώτερον ἤθελεν εἶναι ἂν ἐνεπνεέστο εἰς τοὺς παῖδας, ἔστω καὶ δι' ἀπάτης τινός, ἀνυπερβλήτος τις πρὸς τὸν ἔρωτα καὶ τὸν γάμον ἀποστροφῆ. Πρὸς τοῦτο ἐσκέφθην νὰ χρησιμοποιοῦν τὰ προϊόντα τῆς νεοελληνικῆς τέχνης. Ἄμα ἐπιστρέψω οἴκαδε, θέλω προκαλέσει ἐν τῷ συλλόγῳ τῶν Μαθηστῶν ἔρανον πρὸς ἀγορὰν πεντακοσίων τουλάχιστον ἀντιτύπων τῆς Ἀφροδίτης τοῦ κ. Βρούτου. Τὰ ἀγάλματα ταῦτα θέλουσι τοποθετηθῆ εἰς τὰ ἐστιατόρια καὶ τοὺς κοιτώνας τῶν ἐκπαιδευτηρίων καὶ ὄρφανοτροφείων τῆς Ἀγγλίας· οἱ δὲ νέοι νομίζοντες, ὅτι τοιαῦτα ἄσχημα πράγματα κρύπτουσιν αἱ γυναῖκες ὑπὸ τὰς μεταξίνους αὐτῶν ἐσθῆτας θέλουσι καταφεύγει ἀθρόοι ὑπὸ τὰς σημαίας τοῦ Μάλλου.

Ἄληθές εἶναι ὅτι εἰς πολλοὺς τούτων δὲν θέλουσι λείπει εὐκαιρία νὰ ἐνοήσωσι κατόπιν τὴν ἀπάτην. Σημειώσατε ὅμως, κ. Συντάκτα, ὅτι διὰ τῆς γλυφίδος τοῦ κ. Βρούτου δὲν προτίθεται νὰ ἐξαλείψω, ἀλλ' ἀπλῶς ν' ἀραιώσω τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς γῆς καὶ πρὸ πάντων τῆς Ἀγγλίας.

Ἐπιθυμοῦντες καὶ ἀξιωμακάριστοι εἶσθε ὑμεῖς οἱ νεώτεροι Ἕλληνας, οἱ μὴ ἔχοντες ἐπὶ πολλοὺς ἀκόμη αἰῶνας νὰ μεριμνήσητε περὶ τῶν θεωριῶν τοῦ Μάλλου· οἱ παραπονούμενοι ὅτι ἡ χώρα ἡμῶν εἶναι μικρὰ καὶ ἀφίνοντες χέρσα τὰ τρία τέταρτα αὐτῆς, ἅτινα δεκάκις τόσους Ἕλληνας δύνανται καὶ σήμερον ὡς τὸ πάλαι νὰ διαθρέψωσιν, ἐκτὸς ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι, ἀπολέσαντες τὴν προγονικὴν μεγαλοφυΐαν, ἐλάβετε ἀντ' αὐτῆς ὡς ἀντάλλαγμα ἄρξιν δεκαπλῆσιν.

Ὅπως δὲ ποτε, ἂν καὶ δὲν ἔχετε τι νὰ φοβηθῆτε ἐκ περισεύσεως πληθυσμοῦ, πάλιν ὅμως νομίζω ὅτι δύνασθε καὶ ὑμεῖς νὰ χρησιμοποιοῦσθε πρὸς ἄλλον σκοπὸν τὰ ἔργα τῶν διαδόχων τοῦ Φειδίου καὶ Πολυκλήτου. Εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ τὰ περιοδικὰ ὑμῶν βλέπω καθημερινὰ παράπονα ὅτι ἐπλεόνασε παρ' ὑμῖν πᾶσα τῆς Δύσεως ἡ διαφθορὰ καὶ κοινωνικὴ κακοήθεια, ὅτι ἀνήθοι μαθηταὶ ἀναγινώσκουσι μυθιστορήματα καὶ δεκαεεῖς κορασιδὲς ἐργολαβοῦσιν. Ὅπως οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνας παρίστων μεθύσουσιν, εἴλωτας εἰς τοὺς νέους, ἵνα ἀποστραφῶσι τὴν μέθην, οὕτω καὶ ὑμεῖς, ὡς ἀντιφάρμακον τῆς «*Dame aux Camelias*» καὶ τοῦ Φωβλάς, στήσατε βρουτείους Ἀφροδίτας εἰς τὸ γυμνάσιον καὶ βιτσαρίουσ Ἀραβας εἰς τὰ παραθεναγωγεῖα πρὸς ἐκδιώξιν τοῦ πειρασμοῦ.

Ταῦτα ἔλεγον προχθὲς ἐν τῇ Ἐκθέσει εἰς ἑλληνοδικὴν τινὰ, ὅστις πρὸ τῶν καλλίστων μαρμάρων τοῦ Πάρνηθος καὶ τῆς Πεντέλης ἐδάκρυεν ἀναλογιζόμενος ὅτι ἐν τοῖς κόλποις αὐτῶν ἐγκυμονοῦνται τέρατα οἷα τὰ ἐκτεθέντα.

Ἐλπίζω ὅτι οἱ μετ' ὀλίγον παρὰ τοῦ Μαθητικοῦ συλλόγου δοθησομένη σπουδαία παραγγελία, θέλει παρηγορήσει τοὺς Ἕλληνας καλλιτέχνας δι' ὅσα κατ' αὐτῶν ἐσω-

ρεύσατε, παραγνωρίζοντες τὴν χρησιμότητα τῆς τέχνης των.

Εὐπειθῆς δούλη σας
ANNAN MERRILIES.

ΣΚΝΙΠΕΣ

Οἱ κάτοικοι τῆς Βαγάνδας εἶναι μαῦροι καὶ δυστυχεῖς ἄνθρωποι τρώγοντες μόνον ἀραβόσιτον καὶ ξύλον· ἀλλὰ παρηγοροῦνται δι' ἐθνικῆς τινος παραδόσεως, καθ' ἣν τὰ δεινὰ αὐτῶν θέλουσι παύσει, ἅμα λάμψωσι συγχρόνως εἰς τὸ στερέωμα ὃ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη. Τοιοῦτόν τι φαινόμενον συνέβη κατ' αὐτὰς ἐν Μεσολογγίῳ διὰ τῆς συγχρόνου ὑποψηφιότητος τῶν κ. κ. Τρικούπη καὶ Δεληγεώργη. Εὐχόμεθα ν' ἀγγέλλῃ τοῖς Μεσολογγίταις ὅσα καλὰ περιμένουσιν ἀκόμη οἱ Βαγανδίται.

Ὁ πλοίαρχος Σπέκιος, διατρίψας μακρὰ ἔτη ἐν τῇ ἀνω ῤηθείῃ Βαγάνδα τοιαύτην ὑπέστη περὶ τὴν αἰσθητικὴν ἀλλοίωσιν, ὥστε ἐπιστρέψας εἰς Λονδίνον ἐθεώρει ὡς ἐλάττωμα τῶν Ἀγγλίδων ὅτι εἶχον εὐθεῖαν τὴν ῤίνα καὶ λείους τοὺς πλοκάμους. Ἀπαραλλάκτως καὶ ὁ ἐκβουλαγρισθεὶς κ. Λογιωτατίδης ὀνομάζει ὑπερευθεῖαν τὴν μὴ ἐπέμβασιν τοῦ κ. Τρικούπη εἰς τὰς ἐκλογάς.

Κατὰ τὸν Ἐδ. Ἄβου «*τοῦ σήμερον Ἕλληνας τὰ πάθη «τόσον φρόνιμα καὶ προνοητικὰ εἶναι, ὥστε οὐδέποτε «ἔρωτεύεται νεάνιδα πρὶν πληροφορηθῆ περὶ τῆς προικδὸς «οὐδ' ἐπιδικαίεται ὕβριν πρὶν βεβαιωθῆ περὶ τῆς ἀτιμωρησίας».* Ὁ κ. Πετρίτης ἀπέδειξε προχθὲς τὸ ἐναντίον. Δὲν συμμεριζόμεθα βεβαίως τὴν γνώμην τοῦ κ. συντάκτου τοῦ «*Λαοῦ*», καθ' ἣν ὁ πρῶν βουλευτῆς Σύρου ἐπραξεν ἔργον ἀξιεπαῖνον μαχαιρώσας τὸν δυστυχῆ Λιθαρόπουλον, πιστεύομεν ὅμως ὅτι πρέπει νὰ καταλογισθῆ αὐτῷ ὡς ἐλαφροντικὴ περίστασις, ὅτι διὰ τῆς μαχαίρας του ἔδωκε φαινήν ἀναίρεσιν τῆς στυγερωτέρας κατὰ τοῦ ἑλληνικοῦ χαρακτῆρος συκοφαντίας.

Ἡ «*Βελτίωσις*» περιέχει φράσιν ὑποδεικνύουσαν τὴν ἄκραν τοῦ ὠτίου ἢ μᾶλλον τοῦ συστήματος ὑπερασπίσεως, ὅπερ θέλει ἀκολουθήσει ὁ κ. Βούλγαρης καὶ συμμορία ἐνώπιον τῆς Βουλῆς, ὅτι δηλ. πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμουν ν' ἀποσυρθῶσιν, ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς ἐπεθύμει νὰ μείνωσιν, ἐν

ἄλλοις λόγοις ὅτι ἦσαν ἀπλοῖ ὑπεύθυνοι συντάκται τῶν στηλιτικῶν. Καὶ τούτου ὅμως δοθέντος πρέπει νὰ ὑπομείνωσι τὰς συνεπείας τοῦ τοιούτου ἐπαγγέλματος κρᾶζοντες «Ave Caesar, morituri te salutant.»

Γνωστὸν εἶναι τὸ ῥητὸν τοῦ Κουρέως τῆς Σεβίλλης «Calomniez, il en restera toujours quelque chose.» Εἰς τοὺς λαμβάνοντας ὅμως κατὰ λέξιν τὸ παράγγελμα τοῦτο, ἐνθυμίζομεν ὅτι ἡ συκοφαντία, ἵνα ἐκπληρωθῆσιν τὸν σκοπὸν αὐτῆς, δὲν πρέπει ν' ἀντιβαίῃ εἰς τοὺς ἀπαραβάτους νόμους τοῦ πιστευτοῦ. Οὕτω οὐδὲως βλάπτουσι τὴν ὑπόληψιν τοῦ κ. Λομβάρδου οἱ κατηγοροῦντες αὐτὸν ὅτι, ἀναστήσας ἐκ νεκρῶν τὸν πρὸ τριετίας ἀποθανόντα γαμβρὸν του μετέθεσεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ νεκροταφείου εἰς τὸ τελωνεῖον.

Ἐν τῷ θεάτρῳ Ἀπόλλωνος ἡ κυρία Μ. Κ** ἔλεγε χθὲς εἰς τὸ ἐπιτελεῖον αὐτῆς· «Μετὰ ὀλίγας ἡμέρας ἀναχωρῶ εἰς Εὐρώπην, πρὸς θεραπείαν τοῦ βρυσανίζοντός με νοσήματος τῆς καρδίας.» Ἡ τοιαύτη φράσις ἐκ τῶν χειλέων τῆς ῥηθείσης κυρίας προὔξεν ἡμῖν τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν, ὡς ἂν ἠκούομεν τὸν κ. Γρίβαν παραπονοῦμενον ὅτι πάσχει ῥευματισμὸς εἰς τὴν δεξιᾶν χεῖρα.

Οἱ Γάλλοι λέγουσι «quand il n'y pas de paille au ratelier les ânes se battent» ἤτοι

Ἐπὶ δὲν ἔχη ἄχυρον μαλόνουν οἱ γαϊδάροι.

Τοιοῦτον θέαμα παρέστησαν κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν οἱ μέτοχοι τοῦ Ἀχυρίου.

ΘΕΟΤΟΥΜΠΗΣ.

Η ΚΕΝΟΔΟΞΙΑ

Δὲν εἶν' ἡ ἐκθεσις καλὴ,
ἀφοῦ καὶ κάτι λείπει.
Τὴν ἐπισκέπτονται πολλοὶ,
κάνεις δὲν θὰ τὸ εἶπη.

Λοιπὸν τί λείπει; Ἄχυρὸν
καὶ δείγματα ἀνθρώπων.
Πλὴν ἐρωτᾷ τις ἀπορῶν,
ἀξίζουσι τὸν κόπον;

Ἀξίζουσι ἤρκει νὰ ἰδῆς,
πῶς χάριν μεταλλίου
δὲν θὰ ἀπέμενεν οὐδεὶς
ἀπ' ἔξω τοῦ Ζαππείου.

Ὅλοι δι' ἐν μεταλλίον
ἐντὸς τοῦ ἀχυρῶνος.
Καὶ τάχα ποῖον κάλλιον
κενόδοξος ἢ ὄνος;

Ὁ εἰς τὸ ἄλλο γίνεται,
ὁ ὄνος καὶ μαρκίων.
Τὸ αἶσχος ἀποπλύνεται,
λαμβάνει καὶ βραβεῖον.

ΦΛΟΣ.

ANEMOMAZΩΜΑΤΑ

Μὲ τοὺς κορσοὺς καὶ τοὺς ψύλλους καὶ μὲ τὸν κοινορτὸν ἀνεφάνη, προτὸν τοῦ θέρου, καὶ θεατρικὴ τις ἐφημερὶς Ἀπόλλωνος καὶ Φάληρον λεγομένη.

Γράφει καὶ ἀνέκδοτα, πρὸ πολλοῦ ἐκδεδομένα καὶ ὁμοιάζοντα τὰ φαγητὰ ἐκεῖνα ἄτινα κατὰ τινὰς πονηροὺς μαγείρους εἰσὶ καλλίτερα τὴν γεῦσιν ἀναθερμαινόμενα τὴν ἐπαύριον. Ἴδου ἐν δείγμα:

«Βαρύτονός τις ἀποτυχῶν, ἐσυρίχθη. Ἐξερχόμενος δὲ τοῦ θεάτρου ἐθεᾶτο ἔχων περιτετυλιγμένον τὸν λαιμὸν μὲ σάλιον. — Καλλίτερον ἤθελε πράξει, εἶπε κακόγλωσσός τις, ἐὰν μᾶς ἐδίδεν αὐτὸ διὰ νὰ σφραγίσωμεν τὰ ὠτά μας, ὅταν ἐτραγῶδει.»

Εἰς ποῖαν τάξιν ζώου ὅμως πρέπει νὰ κατατάξωμεν τὸν κακόγλωσσον, ὅστις θέλει ὀλόκληρον σάλιον διὰ νὰ σφραγίσῃ τὰ ὠτά του;

* * *

Ἡ αὐτὴ ἀξιόλογος ἐφημερὶς γράφει· «Ὁ Θεὸς ἐπλασε τὸν ἄνθρωπον πρὸ τῆς γυναικός.» Μετὰ τὰ ἀνωτέρω περὶ σαλίου, περιττὸν νὰ ἐκπλαγῶμεν ὅτι ὁ γράψας τὴν φράσιν αὐτὴν δὲν θεωρεῖ τὴν γυναῖκα ἄνθρωπον.

* * *

Τὴν παρελθοῦσαν τετάρτην ἐν Φαλήρῳ, ἐνῶ τὸ κοινὸν ἤκροατο ἐν σιγῇ καὶ κατανύξει τὴν ὥραϊαν διωδίαν τῶν Λομβαρδῶν, αἴφνης ἠκούσθησαν βαρεῖς κρότοι, οὗς ὑπέλαβόν τινες ὡς κανονοβολισμοὺς ἐν Πειραιεῖ. Ἡπατῶντο ὅμως ὁ θόρυβος ἀνήγγειλε τὴν ἔλευσιν ἐπισήμου τινὸς ἑλληνος ἀξιωματικοῦ, δίδοντος τὸν βραχίονα εἰς ἐπίσημαν διπλωματικὴν κυρίαν, καὶ κροτοῦντος τοὺς πόδας πρὸς ἐπίδειξιν τῆς ἐπιστημότητός του.